

opusdei.org

Być sobą - jak zbudować szczęśliwą osobowość (II)

Publikujemy wstęp do książki
ks. Wenceslao Viala

22-04-2017

Historia opowiada nam o tym, że piraci, którzy grasowali po Morzu Śródziemnym w czasach Imperium Rzymskiego, byli ścigani z całą surowością. Gnejusz Pompejusz Wielki postanowił skończyć z piratami, ale potraktował ich humanitarnie. Bandyeci wychwalali

go i, z pewnością z wyrachowania, podlizywali mu się, mówiąc: «im bardziej postępujesz jak człowiek, tym bardziej upodabniasz się do bogów». Przy zachowaniu dystansu wieków słowa te zmuszają nas do myślenia o naszym życiu, a mianowicie o tym, że pierwszą kwestią konieczną do osiągnięcia dobrego charakteru jest postępowanie po ludzku. Dopiero na tej podstawie może powstać dojrzała osobowość. Na fundamentach mocnego i uprzejmego charakteru możliwe jest zbudowanie bogatego życia duchowego, z którego skorzysta wiele innych osób.

Niniejsza książka powstała w wyniku pracy grupy interdyscyplinarnej i ma na celu wniesienie nowych idei służących kształtowaniu osobowości. Autorów cechuje mnogość zainteresowań i dziedzin badawczych, które wzbogacają treść. Teolodzy, filozofowie, kapłani,

lekarze, wychowawcy, psychologowie... każdy wnosi swój wkład wywodzący się z własnej dziedziny naukowej i z doświadczenia. Omawiane są cechy właściwe dla dojrzałego charakteru, ze szczególnym zwróceniem uwagi na życie duchowe, zgodnie z wizją chrześcijańską. Kościół katolicki posiada długą tradycję mistrzów życia duchowego, którzy umieli zaproponować harmonijną syntezę różnych aspektów łączących się w ludzkiej osobowości. Pośród tych mistrzów jednym ze źródeł inspiracji był św. Josemaría Escrivá de Balaguer, o czym czytelnik przekona się na tych stronicach. W naukach tego świętego znajdują się cenne rady na temat znaczenia, jakie ma kultywowanie ludzkich cnót jako podstawy cnót nadprzyrodzonych, na temat ideału formowania chrześcijan posiadających własny osąd i na temat wielkiego znaczenia jedności życia dla osoby ludzkiej.

Chociaż opisane sytuacje i wyjaśnienia obejmują bardzo zróżnicowane okoliczności, teksty zostały pomyślane w szczególny sposób dla osób przeżywających istotne momenty rozwoju osobowości, czyli będących w wieku od 15 do 30 lat (młodzież i młodzi dorośli), a także dla osób, które w taki czy inny sposób są zaangażowane w ich formację.

We wszechświecie możemy napotkać pewne zasady harmonijnie rządzące wszystkim — od kiełkowania nasion w łodygi, liście i owoce aż po ruchy gwiazd i układ galaktyk. Zaskakuje również nadzwyczajne podobieństwo ludzkich procesów u różnych ras i w różnych kulturach. Słownik oznak dojrzałości osobowości w niniejszym wydaniu zachował porządek alfabetyczny języka hiszpańskiego.

Pierwszy — wstępny — tekst wyjaśnia, czym jest osobowość i co rozumie się przez dojrzałość i temperament. Przedstawiane są pewne cechy pozytywne, w odniesieniu do Chrystusa jako wzorca i przeobrażającej siły łaski w czasie. Opieramy się na przekonaniu, że dojrzałość nie jest «jedynie rozwijaniem czegoś, co jest już obecne w kodzie genetycznym» i że «roztropność, dobry osąd sytuacji i zdrowy rozsądek nie zależą od czysto ilościowych czynników wzrostu, ale od całego łańcucha elementów, które się syntetyzują we wnętrzu jednostki; a dokładniej w centrum jej wolności»[1].

Potem następuje logiczny ciąg artykułów poruszających inne oznaki dojrzałości. Każda hasło tej publikacji oznaczające cechę dojrzałości może zamienić się w kwestię do częstego rozważania: czy ja dojrzewam? *Autonomia* i zdrowa

zależność, które każą nam czuć się wolnymi i odpowiedzialnymi, posiadającymi pewną misję lub projekt, świadomymi, że dużo wielkich rzeczy zależy od nas.

Szacunek do samego siebie osób, które wiedzą, że są dziećmi Bożymi, które tolerują małe lub wielkie porażki, starają się o sukcesy i ufają.

Dobroć życia człowieka, który kieruje się ideałami i wartościami, praktykując cnoty, bez perfekcjonizmu.

Spójność i jedność życia, zgodnie z osobistym planem.

Dialog albo zdolność utrzymywania serdecznych relacji ze wszystkimi poprzez wychodzenie poza samego siebie, bez ograniczania się do poszukiwania równowagi własnego *Ja*.

Empatia lub zdolność współodczuwania z innymi: rozumienia ich, współczucia, czynienia prawdy przyjemną.

Przynależność do *Rodziny*, w duchu współpracy i ofiary, który wiąże się z wzajemnym poświęcaniem się i

nauczeniem się własnego stylu. Uczestnictwo w *Grupie*, które prowadzi nas do służenia innym i bycia gościnnymi.

Ostatnim rozdziałem jest synteza całości. *Tożsamość*: wiedzieć, kim jesteśmy, znać plan własnego życia — obecny na początku, podczas i na końcu procesu dojrzewania — i próbować się z nim utożsamić. Pogodne zdobywanie własnej tożsamości przybliża do odkrycia, że zamysł Boga dla kobiety i dla mężczyzny ma nadprzyrodzony horyzont — jedyny horyzont zdolny wypełnić pragnienie ludzkiego serca.

Chrześcijańska dojrzałość może być również ujęta jako stwierdzenie: *Miłować Dobro w Chrystusie*. Plan własnego życia zamienia się wówczas w pogodną walkę o miłość do wszystkich, o bycie tym, kim ktoś naprawdę jest... Ta głęboka gotowość jest niezbędna, żeby zostać Świętymi:

jest to kamień probierczy autentycznej miłości, ponieważ «czasami mówi się o miłości, jak gdyby była ona jedynie dążeniem do osobistego zadowolenia albo zwykłym środkiem egoistycznego udoskonalenia własnej osobowości. A tak nie jest. Prawdziwa miłość — to wyjście poza siebie samego, oddanie się»^[2].

Oddajemy w ręce czytelników te strony z nadzieją, że będą one dobrym narzędziem, aby pomóc w lepszym poznaniu samego siebie i zwróceniu się z większą skutecznością do innych. Dziękuję autorom za ich istotny wysiłek polegający na refleksji i syntezie, jak również wszystkim tym osobom, które przeczytały rękopis i pomogły nam swoimi sugestiami. Carlos Ayxelà i Rodolfo Valdés odegrali istotną rolę w sprawdzeniu tekstów, żeby nadać im większą spójność. Wiele osób, jak Enrique Prada,

dostarczyło swoje uwagi. Na koniec szczególnie dziękuję kapłanowi i teologowi Javierowi Yánizowi, za jego pracę polegającą na motywowaniu autorów i na koordynacji całości.

ks. Wenceslao Vial

fot. Google Arts & Culture

Czytaj więcej

[1] Franciszek, Adhortacja apostolska *Amoris laetitia*, 262.

[2] *To Chrystus przechodzi*, 43.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/byc-soba-jak-zbudowac-szczesliwa-osobowosc-ii/> (02-04-2025)